КОЛКО СЛАДКА Е ИГРАТА!

Иванка Павлова

Художник Биляна Господинова

СМЯХ И ЗАБАВЛЕНИЯ
С ВЕСЕЛИ
СТИХОТВОРЕНИЯ

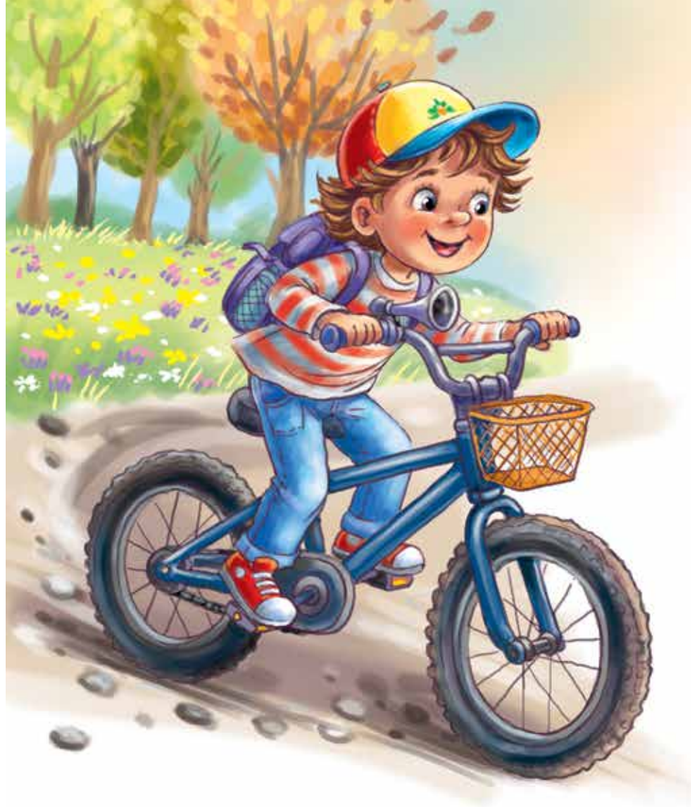
Издателство „Фют“

Колко сладка е играта!
© Издателство „Фют“, 2026
© Иванка Павлова, автор
© Биляна Господинова, художник

ISBN 978-619-270-290-8

www.fiut.bg

ЮНАК

Колко сладка е играта
след училище с децата!
Ще натисна пак педала
на велосипеда хала.
Ако падна, мама бърже
раната ми ще превърже.
Йодът, с който я намазва,
от зараза ме предпазва.
И да щипе, ще изтрая,
без да се оплаквам: зная,
че ще ми помогне мама,
а юнак без рана няма.

МАМА

Прегърне ли ме мама,
се чувствам тъй добре!
С една целувка само
умее тя да спре
и болката голяма,
и моя плач. Аз знам,
че на Земята няма
вълшебник по-голям!

МАЙЧИНИ ТРЕВОГИ

Сложила в полога баба яйца,
за да си има Чернушка деца.
Скочих от радост, когато разбрах.
Нямах търпение – все там стоях.
– Пи-пи! – обади се тъничък глас.
Друг му отвърна: – Пристигам и аз!.
– Път ми сторете! – и трети дочух.
Десет безпомощни топчици пух
скоро под майка си скриха глави.
Баба ми рече: – Сега си върви!
Виж как Чернушка трепери за тях.
Тя ще те клъвне от обич и страх.

ПЕТЛЬО НАШ

По-далеч от Петльо стой,
че е много войнствен – той
неотдавна татко стана
и от този ден захвана
да се дръпва настрана,
като донесат храна.
Гледа умилен, с любов
пиленцата си, готов
с клюн и нокти да ги брани
от злосторници незвани.
– Кът-кът! –
с радост ги подканя. –
После аз ще се нахраня.

ЩАСТЛИВОТО СЕМЕЙСТВО

Под сенчестата селска стряха
и тази пролет долетяха
две лястовички лекокрили.
Сега си имат рожби мили
и носят час по час в гнездото
храна за малките, защото
гладничетата отдалече
отварят човките си вече
и всяко вика: „Мамо! Татко!“,
че сито е съвсем за кратко.
И тази весела гълчава
така до залез продължава.

ПРЕДПРОЛЕТНО

Вятър хукна из полето,
Слънчо се засмя в небето,
после звъннаха стрехите,
зачирикаха врабците.
Топло задимя земята,
припна весело реката,
а кокичето свенливо
беше толкова щастливо,
че навън не е студено,
и съвсем окуражено,
замени с чадърче бяло
зимното си одеяло.

Двама братя, на човека
предани от памтивека –
бели, черни, цветнокожи.
Щом един до друг ги сложи
и с въженца ги завърже,
тръгват с него бърже-бърже.
През деня го придружават,
нощем пък се излежават.

Що е то?

(Обувките)

Тези братя са петима.
Сговор помежду им има
и по братски се обичат:
в обща дреха се обличат,
никога не се разделят,
всяка работа споделят.

Що е то?

(Пръстите на ръката)

Този великан висок
е триок и много строг,
за да няма шум, безреда.
Щом с око червено гледа,
значи казва: „Спри! Постой!“,
с жълто – „Чакай!“. После той,
щом зеленото отвори,
сякаш ще ти проговори:
„Бързо тръгвай! Не се бой!“.

Що е то?

(Светофарът)

МОЛБА

Слънчо миличък, поспи,
моя Снежко не топи!
Щом очите си отвориш,
зло голямо ще му сториш
и ще страдам много аз,
като видя подир час,
че се е превърнал вече
снежният човек в човече.

Пеперуди белокрили
вред земята са покрили
и почиват укротени,
че са много уморени:
дълъг път са извървели
от небесните предели.

Що е то?

(Снежинките)

Фустите ѝ са дузина.
Като примабалерина
на едно краче дори
няма да се умори.
От небето дъжд се лее –
тя се радва и пълнее.
Но си има враг жесток –
мустакат, четириног.

Що е то?

(Зелката)

СВЕТУЛКА

Кръжи в тъмнината
с фенерче в ръката,
подобно искрица,
и златна браздица
в небето чертае,
а пътникът знае:
не е сам – сред мрака
приятел го чака.

